

Druga strona postępowania: Banco Santander, S.A. i Santusa Holding, S.L., oraz Komisja Europejska

Interwenienci popierający żądania skarżące w pierwszej instancji: Republika Federalna Niemiec i Irlandia

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i uchylenie wydanego przez Sąd wyroku z dnia 15 listopada 2018 r., T-399/11 RENV World Duty Free Group, SA/Komisja Europejska ⁽¹⁾;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja w decyzji 2011/282/UE z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię ⁽²⁾ uznała, że rozpatrywany środek podatkowy stanowi pomoc państwa, oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało oparte na jednym tylko zarzucie, który powinien doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku. Zdaniem Hiszpanii Sąd dopuścił się naruszenia prawa w rozumieniu art. 58 statutu Trybunału Sprawiedliwości, przyjmując błędną interpretację art. 107 ust. 1 traktatu, a w szczególności zawartego w tym postanowieniu pojęcia selektywności pomocy państwa. Ten jeden zarzut dzieli się na cztery części:

- w pierwszej kolejności Hiszpania twierdzi, że Sąd popełnił błąd przy ustalaniu ram stanowiących punkt odniesienia dla środka podatkowego, które to ramy nie odpowiadają tym określonym w spornej decyzji;
- w drugiej kolejności Hiszpania twierdzi, że Sąd dopuścił się w zaskarżonym wyroku naruszenia prawa ze względu na to, iż nie uznał, że potraktowanie pod względem podatkowym finansowej wartości firmy stanowi środek ogólny czy też samodzielne bądź swoiste ramy odniesienia;
- w trzeciej kolejności Hiszpania twierdzi, że Sąd dopuścił się w zaskarżonym wyroku naruszenia prawa również ze względu na to, iż nie określił prawidłowo ram odniesienia i w nieprawidłowy sposób przeprowadził wymaganą w wyroku World Duty Free ⁽³⁾ (sprawy połączone C-20/15 P i C-21/15 P) analizę porównawczą;
- w czwartej kolejności, błąd w identyfikacji czynnika stanowiącego składową ram odniesienia pociągnął za sobą naruszenie prawa w zakresie dotyczącym rozkładu ciężaru dowodu.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 7 listopada 2014 r., Banco Santander i Santusa /Komisja (T-399/11 RENV, EU:T:2018:787)

⁽²⁾ Dz.U. UE 2011, L 135, s. 1.

⁽³⁾ Wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r. Komisja/World Duty Free Group i in. (sprawy połączone C-20/15 P i C-21/15 P, EU:C:2016:981).

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2019 r. – Republika Włoska / Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

(Sprawa C-106/19)

(2019/C 112/44)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, S. Fiorentino i C. Colelli, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nieważności rozporządzenia (UE) 2018/1718 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 726/2004 w odniesieniu do siedziby Europejskiej Agencji Leków, opublikowanego w Dz.U. UE z dnia 16 listopada 2018 r., L 291 ⁽¹⁾;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej i Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty:

- naruszenie art. 10, 13 i 14 Traktatu o Unii Europejskiej. Naruszenie art. 114, art. 168 ust. 4 lit. c), art. 289 i 294 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej: zaskarżone rozporządzenie, wskazując Amsterdam jako siedzibę Europejskiej Agencji Leków, ograniczyło się do przyjęcia wyboru dokonanego na posiedzeniu Rady z dnia 20 listopada 2017 r., w którym nie wziął udziału Parlament Europejski. Z tego wynika, że podczas przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia Parlament, nie mogąc w żaden sposób wpłynąć na treść przyjętej decyzji, w istocie został pozbawiony swoich prerogatyw, które powinny być w pełni respektowane na mocy norm zawartych w traktatach, które regulują wybrany proces legislacyjny;
- bezprawność wynikająca z zaskarżonego rozporządzenia, ze względu na bezprawność decyzji z dnia 20 listopada 2017 r. – 14559/17. Nadużycie uprawnień polegające na nienależytym przeprowadzeniu dochodzenia i zniekształceniu faktów: nawet gdyby należało uznać, że w istocie zaskarżone rozporządzenie mogło jedynie potwierdzić decyzję przyjętą w dniu 20 listopada 2017 r., a więc nie zostały naruszone prerogatywy Parlamentu, to jednak owo rozporządzenie będzie należało uznać za dotknięte w sposób pochodny, tymi samymi brakami, jakimi jest obarczona wskazana decyzja, podniesionymi już przez Republikę Włoską w skardze w sprawie C-59/18.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1718 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 726/2004 w odniesieniu do siedziby Europejskiej Agencji Leków (Dz.U. 2018, L 291, s. 3).

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, przy udziale: Clinton Osas Alake alias Klenti Solim i in.

(Sprawa C-577/17) ⁽¹⁾

(2019/C 112/45)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 22.1.2018.